

Arrest

nr. 219 997 van 18 april 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 juni 2017 een asielaanvraag in. Op 18 januari 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Op 25 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : H. B. (...)

voornaam : M. S. (...)

geboortedatum: 01.01.1971

geboorteplaats : Tesseney

nationaliteit: Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/01/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; -schending van de artikelen 20; 22, in fine; 39/70, al. 1; 49, § 3; 49/2, § 5; a contrario 57/6/2, al. 1; 61/8, al. 4 en 74/17 (non-refoulementsbeginself) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en met de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 52 (reikwijdte van de gewaarborgde rechten) en 53 (beschermingsniveau) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van hetzelfde Handvest; schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 (recht op behoorlijk bestuur) van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;

Met betrekking tot de nietigverklaring. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt. (...). De titel en de tekst van de bestreden beslissing tonen aan dat verwerende partij weet dat verzoekende partij asielzoeker is. Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt verder dat verwerende partij enerzijds vaststelt dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de internationale bescherming weigerde en anderzijds dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Zij gaat hierbij volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij als asielzoeker niet over een verblijftitel dient te beschikken om zich geldig op het grondgebied op het asielrecht te beroepen. De lopende asielaanvraag op zich levert de weliswaar tijdelijke verblijftitel. Verder geldt dat de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een administratieve beslissing is en daarom geen gezag van gewijsde heeft (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte,

Overzicht van het administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818) . In deze beslissing spreekt het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich bovendien in het kader van de eerste asielaanvraag niet uit over de schending van het beginsel van non-refoulement zoals zij wel wettelijk verplicht doet in het kader van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag in de zin van artikel 57/6/2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980. Verder volstaat de vaststelling" dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de internationale bescherming weigerde evenmin opdat verwerende partij zich ontslagen zou zien van haar plicht voor wat haar bevoegdheden betreft om te onderzoeken of haar bestreden beslissing niet tot de schending van het verbod op refoulement leidt. Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing met in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen en het non-refoulementsbeginnsel: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014). Het verbod op refoulement is de keerzijde van het absolute grondrecht op een menswaardig leven zoals vervat in de artikelen 2, 3, 4, al. 1 en 7 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 15 van voormelde verdrag) en de artikelen 2, 4, 5 en 49, al. 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (artt. 52, al. 3 en 53 van voormeld Handvest) en is daarmee even absoluut voormeld grondrecht op een menswaardig leven waarvan verwerende partij niet kan afwijken (EHVJ 7 november 2013, in gevoegde zaken nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, § 8). Die absolute verplichting wordt in de artikelen 20; 22, in fine; 39/70, al. 1; 49, § 3; 49/2, § 5; a contrario 57/6/2, aT7 1; 61/8, al. 4 en 74/17 van voormelde Wet van 15 december 1980 herhaaldelijk uitgedrukt en rust op de schouders van verwerende partij waardoor zij tot de positieve verplichting van onderzoek en horen is gehouden.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt onbetwistbaar dat verwerende partij geen dergelijk onderzoek heeft gevoerd noch dat zij verzoekende partij heeft gehoord om met kennis van zaken de bestreden beslissing te kunnen nemen terwijl zij zoals verzoekende partij documenteert in stuk nr. 3 dat zij aan onderhavig verzoekschrift toevoegt bij terugkeer in de facto staatloosheid terechtkomt omdat zij door Ethiopië als Eritrees staatsburger door haar afkomst of erfenis (origin or heritage) zal worden beschouwd en door Eritrea als Ethiopisch staatsburger omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden van deelname aan het referendum in 1993 met nationaliteitscontrole of latere Eritrese wetgeving (naturalisatie) opdat zij als Eritrees staatsburger zou kunnen kwalificeren waardoor verzoekende partij als de facto staatloze tussen twee stoelen valt (zie stuk nr. 3, in het bijzonder p. 12/20). Als staatloze gaan alle voormelde grondrechten van verzoekende partij verloren wat absoluut verboden is. De bestreden beslissing is verder obscuur en laat verwerende partij niet toe zich terdege en ten gronde te verdedigen. Om diezelfde reden kan verzoekende partij evenmin verweten worden dat zij "theoretisch" in haar verweer zou blijven. Wanneer verwerende partij een beslissing neemt die verzoekende partij rechtstreeks en persoonlijk schaadt dan moet zij haar beslissing motiveren na verzoekende partij te hebben gehoord. Verwerende partij had verzoekende partij moeten horen om tot een juiste feitenvinding te kunnen komen en hierbij voorafgaandelijk aan haar bestreden beslissing verzoekende partij de mogelijkheid te bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van de bestreden beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980). Wat niet gebeurde. Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde of volksgezondheid onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken. Bij gebreke van enig gehoor of onderzoek of een kennelijk gevaar voor de nationale veiligheid of openbare orde of volksgezondheid schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale verdragsbepalingen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is. Schending van het non-refoulementsbeginnsel in de zin van de artikelen 20; 22, in fine; 39/70, al. 1; 49, § 3; 49/2, § 5; a contrario 57/6/2, al. 1; 61/8, al. 4 en 74/17 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 19 en artikel 5 van voormelde Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008. Eveneens schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Om dezelfde redenen is het eveneens kennelijk duidelijk dat de

ingeroepen motieven niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De overige motieven die verwerende partij aanvoert tot schraging van haar bestreden beslissing kunnen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen en zijn daarom niet pertinent.

Schending van de motiveringsplicht. Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken. Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen in het bijzonder het verbod op refoulement na te leven. Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken. De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten. Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij weet heeft dat hij asielzoeker is en derhalve niet over een verblijfstitel dient te beschikken om zich geldig op het grondgebied op het asielrecht te beroepen. Hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich niet uitspreekt over de schending van het beginsel van non-refoulement. Hij zou niet gehoord zijn geweest. Verzoeker vervolgt dat hij bij terugkeer in een de facto staatloosheid terecht zal komen omdat hij door Ethiopië als Eritrees staatsburger wordt beschouwd door zijn afkomst en in Eritrea als Ethiopisch staatsburger omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden tot deelname aan het referendum in 1993.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt daarnaast ook gewezen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan het bevel is genomen.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de aanvrager een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar de beslissing van het CGVS zodat moet worden vastgesteld dat het bestuur op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de bescherming voorzien in artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Met arrest nr. 204 439 van 28 mei 2018 worden door de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad heeft geoordeeld dat er geen schending is van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar het herkomstland. Hij oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker de schending van de artikelen 49, §3 en 49/2 van de Vreemdelingenwet aanhaalt, blijft hij in gebreke aan te tonen dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming zou zijn toegekend.

Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gevoerd en dat hij niet is gehoord. Verzoeker stelt dat hij *“bij terugkeer in de facto staatloosheid terechtkomt omdat zij door Ethiopië als Eritrees staatsburger door haar afkomst of erfenis (origin or heritage) zal worden beschouwd en door Eritrea als Ethiopisch staatsburger omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden van deelname aan het referendum in 1993 met nationaliteitscontrole of latere Eritrese wetgeving (naturalisatie) opdat zij als Eritrees staatsburger zou kunnen kwalificeren waardoor verzoekende partij als de facto staatloze tussen twee stoelen valt.”* Verzoeker verwijst dienaangaande naar de bij het verzoekschrift gevoegde stuk *“Country Information and Guidance: people of mixed Eritrean/Ethiopian nationality”* van 31 augustus 2016.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker werd gehoord in het kader van de asielaanvraag en zijn beroep bij deze Raad. In arrest nr. 204 439 van 28 mei 2018 wordt geoordeeld over verzoekers nationaliteit/staatloosheid. Het volstaat te verwijzen naar de desbetreffende passages uit voornoemd arrest:

“2.4.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal evenmin heeft onderzocht “of verzoekende partij bij terugkeer naar Ethiopië zij door de Ethiopische autoriteiten niet omwille van haar Eritrese oorsprong of erfenis (“origin or heritage”, zie stuk nr. 3, p. 12 eveneens door verwerende partij als documentatie aan het administratief dossier toegevoegd) naar Eritrea zal worden doorgestuurd terwijl dit risico voortbestaat in deportatie of mishandeling in handen van de Ethiopische autoriteiten (zie stuk nr. 4, p. 18) en hoewel vandaag deportaties niet langer gedocumenteerd kunnen worden wijzen de instelling van het Etnisch federalisme van Ethiopië (zie stuk nr. 4, p. 12) en de aangehouden troepenconcentraties aan weerszijden van de landsgrenzen tussen Eritrea en Ethiopië”, waarvoor hij verwijst naar de bijgevoegde stukken “United States Bureau of Citizenship and Immigration Services, Eritrea & Ethiopia: Large-Scale Expulsions of Population Groups and Other Human Rights Violations in connection With the Ethiopian-Eritrean Conflict, 1998-2000, 1 januari 2002” en “United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Ethiopia: People of mixed Eritrean/Ethiopian nationality, 31 augustus 2016”, merkt de Raad op dat, gelet op wat voorafgaat, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers Eritrese afkomst. De argumentatie in het verzoekschrift over (hypothetische) problemen (waaronder deportatie naar Eritrea) bij terugkeer naar Ethiopië omwille van zijn Eritrese afkomst is dan ook niet dienstig. Indien verzoeker inderdaad (nog steeds) de Ethiopische nationaliteit zou bezitten dan kan de Raad slechts vaststellen dat hij geen elementen aanbrengt waaruit een vervolging in Ethiopië kan blijken. De bewijslast berust bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel

1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonbaar, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige beroep geen informatie aanreikt die aanleiding zou kunnen geven tot een andere beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het gegeven dat alle door de verzoeker thans opgeworpen argumenten reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing met miskennis van artikel 3 EVRM werd genomen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder hem door het nemen van de bestreden beslissing in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven alsook de juridische grondslag. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC